

Bir zamanlar bir ülkede yoksul bir değirmenci yaşamış. Bu değirmencinin çok güzel, çok zeki ve çok akıllı bir kızı varmış. Değirmenci kızıyla öylesine gurur duymuş ki her zaman onun ne akıllı olduğunu anlatıp övünürmüş. Bir gün değirmenine gelen krala, kızının samanı bile çıkırla eğirip altın yapabileceğini söylemiş. Kral para-ya çok düşkünmüş. Değirmencinin övünmesini duyunca çok heyecanlanmış, gözünü para hırsı bürümüş. Kızın saraya getirilmesini emretmiş. Değirmenci ne yapsın! Mecburen kızını alıp saraya götürmüş. Kral, kızı saman yığınlarıyla dolu bir odaya kapatıp eline bir çıkırlık vermiş ve "Yaşamak istiyorsan, bu samanların hepsini sabaha kadar altına çevireceksin," demiş. Zavallı kız böyle bir şey yapamayacağını anlatmaya çalışmış ama boşuna. Kral, kızı odaya kilitleyip gitmiş.

Kızcağız yapayalnız kalakalmış. Ne yapacağını bilemeden odanın bir köşesine oturmuş ve kötü talihinden yakınıp ağlamaya başlamış. Birden odanın kapısı açılmış, komik görünüşlü küçük bir adam topallayarak içeri girmiş. "İyi günler kızım, neden ağlıyorsun?" diye sormuş. Kızcağız, "Ağlamayayım da ne yapayım?" diye cevap vermiş. "Şu samanların hepsini sabaha kadar altına çevirmem gerekiyor. Bunu nasıl yapacağım?" Küçük adam, "Bunu senin için ben yaparsam bana ne verirsin?" diye sormuş. Genç kız, "Gerdanlığımı veririm," demiş. Adam kızın sözüne güvenerek çıkırlığın başına oturmuş, neşeyle çalışarak samanları eğirmiş; hepsini altına çevirmiş.

Kral gelip altınları görünce çok şaşırılmış, çok da mutlu olmuş. Ancak ne yazık ki oda dolusu altınla yetinemeyecek kadar açgözlü bir adammış. Değirmencinin zavallı kızını tekrar odaya kapatmış, önüne bir dolu saman yığıp hepsini altına çevirmesini istemiş. Kızcağız ne yapacağını şaşırılmış ve ağlamaya başlamış. Derken, küçük adam yine çıkagelmiş. "Senin işini yaparsam bana ne verirsin?" diye sormuş. Kız, "Parmağımdaki yüzüğü veririm," diye karşılık vermiş. Küçük dostu yüzüğü almış, çıkırlığın başına geçip çalışmaya başlamış. Sabah olduğunda samanların hepsi altına dönüşmüş.

Kral, parıl parıl parlayan hazinesini görünce son derece mutlu olmuşsa da gözü yine doymak bilmemiş. Bu kez genç kızı daha büyük bir odaya almış ve "Bu gece bunların hepsi altına dönüşmeli," demiş. "Başarabilirsen, seni kendime kraliçe yapacağım." Genç kız yalnız kalır kalmaz küçük adam içeri girmiş, "Samanları altına çevirmem için üçüncü kez bana ne vereceksin?" diye sormuş. Kızcağız, "Verecek hiçbir şeyim kalmadı," diye cevap vermiş. Küçük adam, "Öyleyse kraliçe olunca doğacak ilk çocuğunu bana vermeye söz ver," demiş. Değirmencinin kızı, "Bunun olacağı yok," diye düşündüğü ve başka çaresi olmadığı için söz vermiş. Küçük adam bir kez daha bütün samanları eğirip altın yapmış. Sabah olunca kral gelmiş; isteğinin gerçekleştiğini görünce, verdiği sözü tutmuş ve değirmencinin kızıyla evlenmiş.

İlk çocukları doğduğu zaman kraliçe o kadar sevinmiş, öylesine mutlu olmuş ki küçük adam da verdiği söz de aklından uçup gitmiş. Ancak günün birinde küçük

adam çıkagelmiş ve kraliçeye verdiği sözü hatırlatmış. Bunun üzerine zavallı kraliçe büyük bir kedere kapılarak çocuğun yerine krallığın bütün hazinelerini vermeyi önermiş; ancak adamı kandıramamış. O kadar ağlamış, o kadar yalvarmış ki sonunda küçük adam azıcık yumuşamış, "Sana üç gün izin veriyorum," demiş. "Bu süre içinde benim adımın ne olduğunu bulabilirsen, çocuğun sende kalabilir."

Kraliçe bütün gece uyumadan duyduğu garip isimleri düşünmüş, durmuş. Her yere adamlar gönderip yeni isimler bulmaya çalışmış. Ertesi gün küçük adam gelmiş. Kızcağz Timothy, Benjamin, Jeremiah diye hatırlayabildiği isimlerin hepsini saymış, ama küçük adam durmadan, "Bu benim adım değil," diyormuş.

İkinci gün, kraliçe duyduğu bütün komik isimleri saymış dökmüş; eğri bacak, kambur, kanca bacak vs. Ama küçük adam her seferinde, "Bu benim adım değil," diye karşılık veriyormuş.

Üçüncü gün, kraliçenin adamlarından biri ona şunları anlatmış: "Yeni bir isim duymadım, ama dün tavşanla tilkinin birbirine iyi geceler dilediği ormanda, ağaçların arasından yürüyerek yüksek bir tepeye tırmanıyordum ki küçük bir kulübe gördüm. Kulübenin önünde bir ateş yanıyordu. Komik görünüşlü küçük bir adam tek bacağının üzerinde zıplayarak ateşin çevresinde dans ediyor ve şöyle bir şarkı söylüyordu:

"Keyifle bir güzel ziyafet çekeceğim kendime,
Neşeyle dans edeceğim, şarkılar söyleyeceğim.
Bugün biramı hazır edeceğim,
Sonra pişireceğim yemeğimi,

Heyecanla bekliyorum yarın gelecek birini,
Ne kadar düşünse aklına gelmez kraliçenin,
Nereden bilsin? Benim adım Rumpel-Stilts-Kin!"

Kraliçe bunu duyunca sevinçten havalara uçmuş. Küçük konuğu gelir gelmez, "Söyleyin bakalım kraliçem, benim adım ne?" diye sormuş. Kraliçe, "John mu?" demiş. Küçük adam "Hayır!" diye cevap vermiş. "Yoksa Tom mu?" "Hayır!" diye bağırılmış adam.

"Pekâlâ... Acaba Rumpel-Stilts-Kin olabilir mi?"

Küçük adam çılgına dönmüş. "Bunu sana bir büyücü söyledi! Büyüçüden duydun bunu!" diye haykırarak ayağını yere öyle bir vurmuş ki yer çökmüş ve adamcağzın ayağını kurtarmak için bacağını iki eliyle tutup çekmesi gerekmiş. Herkes, verdiği bunca emeğe karşılık eline hiçbir şey geçmeden bozguna uğrayan küçük adama kahkahalarla gülmeye başlamış. İşlerin tersine döndüğünü gören cüce de selameti kaçıp gitmekte bulmuş.